

Robek, Edmund

Słowo wstępne

Warszawskie Studia Pastoralne 5, 5-7

2007

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Słowo wstępne

Pastoraliści prowadzą badania naukowe, które mają służyć zbawieniu człowieka i odnowie społeczeństwa ludzkiego (por. KDK 3). Jest to służba Kościołowi, który prowadzi dalej dzieło samego Chrystusa; Zbawiciel przyszedł na świat, żeby dać świadectwo prawdzie (J 18, 37), żeby zbawiać, a nie sądzić, żeby służyć, a nie żeby Jemu służono (por. J 3, 17; Mt 20, 28; Mk 10, 45).

Kościół wędruje z całą ludzkością drogami historii. Żyje on w świecie i chociaż nie jest ze świata (por. J 17, 14–16), powołany jest do służenia mu, gdyż takie jest jego powołanie.⁰ To nie świat ma służyć Kościołowi, tylko Kościół musi spełniać swoją misję w świecie, ale dla człowieka. Jest to podstawowy warunek powszechności i uniwersalności misji zbawczej wspólnoty Chrystusowej. Nie może ona zamykać się w kręgu spraw związanych z wypełnianiem pośrednictwa zbawczego (umiejscowienie i urzeczowienie Kościoła), ani ograniczać grono zbawionych do ludzi, którzy przez chrzest i konsekwentne wypełnianie swojego powołania należą do Kościoła (partyzularyzacja wspólnoty kościelnej). Kościół ma służyć przemianom świata i rozwojowi każdego stworzonego i zbawionego człowieka.

Życie duchowe członków Kościoła wyrasta z uczestniczenia w liturgii, której szczytem jest Msza św. Chrystus zapowiedział, że kto spożywa Jego Ciało i pije Jego Krew, trwa w Nim, a On w chrześcijaninie (J 6, 56). Eucharystia jest pokarmem duchowym, z którego uczniowie Chrystusa czerpią wewnętrzną moc do dawania świadect-

---

⁰ Papińska Rada Iustitia et Pax, *Kompendium nauki społecznej Kościoła*, Kielce 2006, nr 18.

wa i dzięki temu mogą przynosić obfity owoc.¹ Dlatego tak ważne jest uczestnictwo we Mszy św., przede wszystkim niedzielnej. Udział w Eucharystii sprawia, że troski rodzinne, a także inne sprawy nie pozostają poza sferą życia duchowego. Wszelka ludzka działalność nabiera w Chrystusie głębszego znaczenia, stając się prawdziwym świadectwem. Jeśli wyrasta z ducha modlitwy, jest w konsekwencji otwarta na Boga nieskończonego i wiecznego i z Niego czerpie siłę i światło do chrześcijańskiego postępowania.²

Piąty już tom *Warszawskich Studiów Pastoralnych* jest owocem teologicznej refleksji nad „wielkością” człowieka, której doświadcza we wspólnocie kościelnej, zwłaszcza przez uczestnictwo w Ofierze Chrystusa. Ks. prof. P. Góralczyk (teolog moralista) otwiera swoim artykułem dyskusję na temat *człowieka, który jest drogą Kościoła*. Jest to wizja Jana Pawła II, ale jej przesłanie podejmują teologowie różnych specjalizacji. Głos w tej dyskusji zabiera ks. dr hab. R. Robek (teolog pastoralista), który ukazał wizję pastoralną miłości na podstawie encykliki Benedykta XVI (*Deus Caritas est*). Swoją refleksję opatrzył tytułem: *Miłość – drogą człowieka do wiary*. Pojawia się jednak pytanie: czy jest to jedyna droga? Odpowiedź kryje się w treści artykułu. Temat kolejnego artykułu dotyczy Deklaracji o wychowaniu chrześcijańskim *Gravissimum educationis*. Ks. prof. J. Przybyłowski, autor tego przedstawienia, w podtytule precyzuje cel swoich poszukiwań teologicznych: opisanie wskazówek pastoralnych dla funkcji wychowawczej Kościoła. Jest to kolejna próba określenia ważności zadań wychowawczych, jakie spoczywają na członkach wspólnoty Chrystusowej. Ks. prof. A. Skreczko, pastoralista, włączając się w dyskusję nad sytuacją człowieka współczesnego, koncentruje swoją refleksję wokół *duszpasterstwa trzeźwościowego w Polsce w okresie Wielkiej Nowenny Tysiąclecia*. Treść tego opracowania tchnie optymizmem, którego źródłem jest „wiarą” w człowieka, nawet dotkniętego ludzką słabością. Natomiast ks. dr hab. S. Dziekoński podjął ciągle aktualny temat wychowania do wartości. Jest to, wed-

---

¹ Jan Paweł II, *Katecheza Eucharystia w Kościele – wspólnocie kapłańskiej i sakramentalnej* 8 IV 1992, w: *Katechezy Ojca Świętego Jana Pawła II. Kościół*, Kraków–Ząbki 1999, s. 105–108.

² Jan Paweł II, *Homilia w czasie Liturgii Słowa, Gorzów Wielkopolski* 2 VI 1997, 3.

ług niego, problem współczesnej edukacji i zadanie katechezy. W ten sposób podjęta przez ks. prof. P. Góralczyka myśl Jana Pawła II o człowieku została ukonkretniona pastoralnie: człowieka trzeba edukować, katechizować, wychowywać, uczyć mądrości i kształtować serce.

Druga część została zatytułowana: *Liturgia w Kościele*. Otwiera ją artykuł ks. prof. B. Mierzwińskiego: *Eucharystia jest życiem*. Tytuł dobrze oddaje treść przeprowadzonej refleksji. Eucharystia jest też tematem kolejnego artykułu autorstwa ks. J. Nowaka (liturgisty). Według niego Eucharystię można nazwać *почzątkiem i programem „misji”*. Jest to jeszcze jedna próba ukazania uniwersalności Chrystusowej Ofiary. Zagadnieniu *sakramentalnej obecności Chrystusa* poświęcony jest kolejny artykuł autorstwa ks. dr. D. Patera. Ks. prof. K. Bardski w swoim artykule zajął się omówieniem *paradygmatu liturgicznego uczniów idących do Emaus (Łk 24, 13–35)*. Spojrzenie biblisty na liturgię jest ubogacające, ale ma charakter dyskusyjny. Tę część zamyka artykuł ks. prof. K. Matwiejuka: *Pastoralny wymiar Wielkiego Czwartku*. Ta refleksja godna jest polecenia zwłaszcza duszpasterzom.

W tomie piątym zostały też zamieszczone recenzje, a także sprawozdanie z dyskusji na temat powołania Stowarzyszenia Pastoralistów i Duszpasterzy.

Warszawskie Studia Pastoralne nieustannie się rozwijają. Teologia pastoralna jest coraz bardziej specjalistyczną dziedziną teologiczną, ale jednocześnie przez interdyscyplinarność podejmowanej tematyki, stosowanych metod i wykorzystywanego słownictwa jest też nauką otwartą na dialog. W tym tomie w dialogu uczestniczyli moralisci, liturgiści, bibliści. W *Warszawskich Studiach Pastoralnych* jest jednak miejsce dla wszystkich dyscyplin teologicznych, a także szeroko pojętych nauk humanistycznych. Jest to zaproszenie i zachęta do podjęcia współpracy z pastoralistami na łamach tego periodyku.

Ks. Edmund Robek SAC